

UNS VEÏNS ESPECIALS

Josep Mas Segura

A mitjans del segle XX, aproximadament durant la dècada del 1950-1960, van incorporar-se al barri tot un seguit de nous veïns.

Recordo un carrer de sant Magí amb gairebé totes les cases habitades, en recordo buides tres. Una casa, veïna de cal Mora, al començament del carrer Sant Magí, en estat ruïnós, la paret de la façana molt desplomada cap al carrer, on després de la corresponent remodelació el Josep M Mora hi tenia el magatzem pels estris de paleta i que avui li serveix de garatge pel cotxe i al barri per guarnir els argadells...

Recordo dues cases més al carrer de Sant Magí, les feia servir Salvador Alsedà de magatzem pels carros i per guardar les collites de cereals, ametlles, etc., el renom aquestes cases eren: cal Pena i cal Butifarra. Situades entre cal Tribo, cal Catot i ca l'Evaristo. En una d'elles el Salvador Alsedà hi guarnia una de les coves que s'havien fet en diferents entrades de les cases del barri. Actualment una d'aquestes cases és de Francesc Fumàs i l'altra de la família Agustí-Mas.

Un dels espais més vius era l'antic convent de Sant Domènec. El seu propie-

tari Ramon Tarruella, paleta, va convertir les antigues dependències del convent en pisos habitables on hi van viure famílies vingudes d'arreu d'Espanya on hi recordo les famílies Flores, Pérez, Sánchez, Domínguez... En altres cases del barri les famílies Valverde, Medina, Fuente, Martínez, Serrano, López, Carrasco, Montero, Gutiérrez, Polo, Esteban, de Mingo, etc. segur que me'n descuido! Alguns han seguit al barri, altres viuen en altres indrets de Cervera i d'altres han marxat per motius de feina, familiars o per recerca de nous espais vitals.

Algunes d'aquestes famílies donaven acollida a nousvinguts, oferint sostre i ajudant-los a la recerca de feina.

No tothom tenia aquesta sort i recordo que hi havia gent amb el qualificatiu de "pobres" que vivien de caritat. Els diumenges, els pares ens deien a la meva germana i a mi, *si no som a casa i passa algun pobre, us deixem aquí al calaix del pa unes quantes llesques, si truca algú, els hi doneu*. I gairebé cada diumenge trucava algú: *Déu gràcies! Qui hi ha? Un pobre*. Automàticament agafàvem una llesca i li donàvem. Amb ulls il·luminats l'agraïen!

Cervera. Vista panoràmica. Fotografia: Josep Batlle.

Però a qui voldria recordar especialment és a una parella, diria que matrimoni, que no tenien res... El Sr. Rosendo Güell, va fer construir al darrera de la muralla una cabana per tal de donar-los-hi aixopluc. No recordo de que malvivien, però si que recordo haver fet punteria a la seva xemeneia des de dalt de la muralla... coses de canalla que només de recordar-ho m'avergoneix.

Els recordo esperant l'entrada de

l'Aigua a la placeta. La salut els va anar malmetent i a ell van haver-li d'amputar les cames, la seva dona per moure'l per Cervera ho feia en un carretó... això sí que és una prova d'amor! Finalment van ingressar a l'Hospital on hi van morir.

D'aquesta cabana avui només en queda el rastre a la paret de la muralla, però almenys va servir per donar un petit sostre a aquests especials veïns.